

Hvordan Gud besvarer bønner

Hvordan Gud besvarer bønner

Hvordan kan vi være sikre på, at Gud vil besvare vores bønner? Det er ikke nok, at vi bekræfter vores tro på bøn. Tusinder af mødre har for eksempel troet på bøn og bedt Gud om at beskytte deres sønner på slagmarken, kun for at modtage en besked om, at de var blevet dræbt. At bekræfte vores tro på bøn forklarer heller ikke, hvorfor en hel nation, der beder om fred, ofte finder sig selv fanget i en strøm af krig.

På den anden side er der tusinder, der ivrigt vidner om, at Gud har besvaret deres bønner om deres børns sikkerhed. Andre tusinder vil vidne om den vidunderlige måde, hvorpå Gud har givet dem andre særlige velsignelser, som de bad om. Baseret på erfaring alene kan det derfor synes, at Gud besvarer nogle menneskers bønner, men ikke andres.

Dette er imidlertid ikke i overensstemmelse med det, Skriften fortæller os om Gud. Bibelen siger, at han "ikke ser på personen". Der må altså være en god grund til, at Gud besvarer nogle bønner og ikke

andre. Hvis vi kan finde den grund, bør det hjælpe med at genoprette troen hos nogle, hvis bønner tilsyneladende er blevet ubesvarede.

Bøn er en meget vigtig del af den kristne oplevelse. Den praktiseres også i vid udstrækning af tilhængere af mange andre religioner. Ønsket om at bede er en erkendelse af vores afhængighed af en højere magt, et udtryk for en erkendelse af, at vi har brug for hjælp fra en kilde uden for og højere end os selv. Gud er uden tvivl tilfreds med det oprigtige ønske hos alle, der forsøger at kontakte ham i bøn, for i det mindste i denne forstand er det en anerkendelse af hans suveræne magt.

Den næsten universelle trang til at bede skyldes, at mennesket oprindeligt blev skabt i Guds billede. Som følge af menneskets fald i synd og død er det guddommelige billede i dets karakter blevet meget sløret, i mange tilfælde næsten udslettet, men rester af det findes stadig, og en af dets manifestationer er trangen til at bede. Der er måske millioner, der aldrig beder, men som ofte føler, at de burde, og har en følelse af skyld, fordi de ikke gør det.

Gud glæder sig over sine skabningers bøn. Men hvorfor hører han nogle menneskers bønner, mens andre tilsyneladende ikke bliver hørt? Jesus antyder svaret på dette spørgsmål i sine observationer om de skriftkloges og farisæernes bønner. De bad for at blive set og hørt af mennesker, forklarede Jesus, og troede, at Gud ville høre dem, fordi de talte så meget. Dette minder os om, at der er rigtige og forkerte holdninger til bøn, ligesom der er rigtige og forkerte metoder. Mange er måske oprigtige, men deres metode er upassende.

Skriften viser også, at der er passende og upassende ting at bede om. Apostlen Jakob skrev: "I beder og får ikke, fordi I beder forkert." (Jakob 4:3). Det er af afgørende betydning at fastslå, hvad vi har privilegiet at bede Gud om at give os i form af gunstbevisninger. Vi kan ikke forvente at bede Gud om alt, hvad vi tror, vi ønsker, og få vores bønner besvaret.

Formålet med bøn

Der er et guddommeligt formål med bøn, og det er meget vigtigt, at vi husker dette, hvis vi skal forstå, hvorfor nogle bønner ikke bliver besvaret. Gud skabte ikke bønnen som et middel til at finde ud af,

hvordan han skulle styre sine anliggender her på jorden. Han forventer ikke, at vi fortæller ham, hvad han skal gøre. Han har sine egne faste planer og formål, og hvis vi skal modtage hans rigdom af velsignelser, er det afgørende, at vores bønner er i harmoni med disse. Vi beder forkert, hver gang vi beder Gud om velsignelser, som han ikke har til hensigt at give.

I Skriften henledes vores opmærksomhed på forskellige typer bønner. Først og fremmest er der takkebønner. Gud er utvivlsomt glad, når hans skabninger anerkender ham som kilden til deres velsignelser og derfor løfter deres hjerter og stemmer til ham i taksigelse.

Der er tilbedelsesbønner, bønner, der anerkender Skaberens herlige egenskaber – hans visdom, hans retfærdighed, hans kærlighed og hans magt. Ønsket om at prise Gud bør være motivet for en stor del af vores bønner.

Bønner om Guds barmhjertighed er også passende. Skriften opfordrer alle kristne til at søge guddommelig tilgivelse for deres synder gennem bøn. Paulus taler om dette som at gå "frimodigt til

nådens trone" for der at opnå barmhjertighed og finde nåde til hjælp i enhver nød. Hebræerne 4:16

Så er der selvfølgelig de bønner, der er anmodninger om bestemte velsignelser eller gunstbevisninger fra Herren. Det er disse, vi er særligt optaget af i øjeblikket. Nogle beder om sundhed, enten for sig selv eller for andre. Nogle beder om rigdom. Nogle beder om beskyttelse på rejser. Millioner beder om fred. Det er ofte sket, at borgere i lande, der er i krig med hinanden, beder om, at deres respektive hære må sejre. Vi antager, at alle, der går til Gud i bøn, er oprigtige, og selvfølgelig beder de ham om de ting, der for dem synes at være de vigtigste på det tidspunkt. Men retfærdiggør Bibelen vores tro på, at alle disse bønner bør besvares?

Det kan være, at Gud vil besvare en mors bøn om hendes søns sikkerhed på slagmarken. Eller det kan være, at bønner om fred for en nation bliver besvaret. Men hvis og når sådanne bønner bliver besvaret, betyder det blot, at det var i overensstemmelse med hans vilje at gøre det. Gud har en fast plan, som han følger, når han tager sig af menneskeheden. Den plan blev ikke lavet for at tilfredsstille hans

menneskelige skabningers luner og ønsker, og ingen mængde bønner kan ændre hans planer.

"Bøn ændrer ting," siger man, men den ændrer ikke Guds planer. Gud ser ikke til os eller til nationerne – ikke engang til De Forenede Nationer – for at finde ud af, hvilke ændringer han bør foretage for at forbedre forholdene for os eller for verden generelt. Hvor lidt tillid ville vi have til en gud, hvis meninger kunne påvirkes eller planer ændres af hans folks veltalende bønner!

"Din vilje ske"

I deres bønner bør Guds folk have det øverste i tankerne og hjertet, at hans vilje skal ske i alle deres oplevelser. Vi har et fremragende eksempel på dette i Jesu tilfælde. I Getsemane Have, da Mesteren stod over for arrestation og død, "blev han grebet af angst og fortvivlelse, og han sagde til dem [sine disciple]: Mit hjerte er ved at briste af sorg ... Han gik lidt længere, faldt på sit ansigt i bøn og sagde: Min Fader, hvis det er muligt, lad denne kalk gå mig forbi. Men ikke som jeg vil, men som du vil." Mattæus 26:38,39

Det var Guds vilje, at Jesus skulle lide ydmygelse og død som menneskenes Forløser og Frelser. Dette vigtige træk ved den guddommelige plan var blevet forudsagt af de hellige profeter i Det Gamle Testamente. Jesus ønskede frem for alt andet, at den guddommelige vilje blev opfyldt, uanset hvad det betød for ham. Han bekræftede dette senere, da han var ved at blive arresteret. Peter trak sit sværd for at beskytte sin Herre, som sagde til ham: "Stik dit sværd i skeden! Skal jeg ikke drikke den kalk, som min Fader har givet mig?" Johannes 18:10,11

Jesu disciple har det privilegium at lide og dø med ham. Paulus talte om at blive "korsfæstet" med ham, og han skrev også: "Det er jer givet for Kristi skyld ikke blot at tro på ham, men også at lide for hans skyld." (Galaterbrevet 2:20, Filipperne 1:29). Vi er kaldet til at følge i Jesu fodspor, så vi ved, at det ikke er Guds vilje at skåne os for alle vanskeligheder. Ligesom for Jesus bør vores vigtigste bekymring derfor være, at Herrens vilje må ske i vores jordiske legemer. Herrens vilje kan være, at vi i en periode nyder visse jordiske velsignelser, men vores bønner bør ikke være rettet mod disse, men mod at hans vilje må ske.

Jesus uddybede dette punkt, da han sagde til sine disciple, at så længe de blev i ham, og hans ord blev i dem, kunne de bede om alt, hvad de ønskede, og det ville blive dem givet (Johannes 15:7). Dette kan synes at være en forsikring om, at vi har privilegiet at bede Gud om alt, hvad vi måtte tænke på og ønske os. Men sådan er det ikke!

Bemærk den betingelse, som Mesteren knytter til denne udtalelse: "Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer." At blive i Kristus betyder at være et lem på hans legeme, hvor han er vores hoved. Det betyder, at hans tanker bliver vores tanker, og hans planer vores planer. Hvis vores vilje således er blevet helt overgivet til Gud gennem Kristus, vil vi ikke have nogen egen vilje, og vores bønner vil ikke være anmodninger om det, vi ønsker, men kun om de ting, der er i harmoni med vores Hovedes vilje. Ved således at bede i harmoni med Herrens vilje kan vi være sikre på at få gunstige svar.

Dette er i harmoni med en anden udtalelse, som Jesus gav sine disciple, hvor han fortæller os, at den himmelske Fader vil glæde sig over at give "Helligånden til dem, der beder ham om det". (Lukas

11:13). At være fyldt med Guds Ånd betyder, at hans tanker dominerer vores tænkning, og at vores liv er i overensstemmelse med disse tanker. Så vil vi ikke bede Gud om andre velsignelser end dem, han har lovet at give, og derfor vil der aldrig være tvivl om, at ens bønner bliver besvaret.

"Dit rige komme"

Som svar på disciplenes bøn: "Herre, lær os at bede", gav Jesus dem det, der nu er kendt som "Fadervor". I denne modelbøn får vi en vejledning til, hvad vi kan bede om.

En vigtig del af denne korte bøn er den rette måde at henvende sig til Gud på: "Vor Fader, du som er i himlen, helliget vorde dit navn" (Luk 11:1-2). I Skriften kaldes Adam "Guds søn" (Luk 3:23,38). Men da han syndede, mistede han sin sønneskab, blev fremmedgjort fra Gud og dømt til døden. Adams børn, hele menneskeheden, er ligeledes fremmede og fremmede for Gud, så de kan ikke rette sig til ham som "vor Fader, som er i himlen". Dette er et privilegium, der udelukkende tilhører dem, der har omvendt sig fra deres synder, taget imod Jesus som deres personlige Frelser og viet deres liv til Gud i fuld

dedikation for at gøre hans vilje. Sådanne mennesker er repræsenteret som havende modtaget Guds Ånd af sønneskab og er således blevet hans børn.

Som Guds børn vil disse frem for alt ønske at ære deres Faders navn. Så med ord og handling vil deres holdning altid være: "Helliget vorde dit navn." At ære vores himmelske Faders navn som helligt indebærer, at når vi nærmer os ham i bøn, skal vi gøre det på den måde, som Jesus har beskrevet for os i Skriften. Han forklarede, at vores bønner skal fremsættes i hans navn. Johannes 15:16

Der er en grund til dette. Som medlemmer af den retfærdigt fordømte race har vi ingen adgang til den guddommelige nådetrone undtagen gennem Jesus, vores Forsvarer. I hans navn og gennem fortjenesten af hans udgydte blod har vi det privilegium at gå "frimodigt" til nådetronen for at søge tilgivelse og alle de andre velsignelser, som vores kærlige himmelske Fader har lovet at give. (Hebræerne 4:16). Hvis vi ærbødigt ærer hans navn som helligt, vil vi aldrig vove at nærme os ham undtagen gennem Jesus.

Når vi følger eksemplet i Herrens bøn, vil vores bønner ikke så meget være på vores egne vegne, men snarere for andres velsignelse. Dette fremgår af den indledende bøn: "Dit rige komme. Din vilje ske på jorden, som i himlen." (Mattæus 6:10). Svaret på denne bøn vil være et svar på meget af det, som mennesker har bedt om gennem århundreder. Dette svar vil tilfredsstille alle menneskers legitime ønsker. Det vil betyde fred, sundhed og evigt liv for alle, der retter sig efter de retfærdige love i Herrens rige.

De velsignelser, som menneskeheden længes efter, og som millioner beder om, var alle forudset af Gud og sørget for gennem det rige, som han har lovet gennem alle sine profeter. I disse løfter finder vi mange detaljer om de velsignelser, som det vil garantere menneskene, herunder genoprettelsen af dem, der er døde. Nej, Gud har ikke været ligeglad med menneskers lidelser, og han har heller ikke vendt det døve øre til deres råb om hjælp; og hans svar på deres bønner, når det kommer på det rette tidspunkt, vil være langt mere, end de nogensinde har turdet håbe på.

Tag for eksempel en mor, der beder for sin søns sikkerhed på slagmarken. Hun elsker ham, og intet kunne betyde mere for hende end hans sikre hjemkomst til familien. Men han vender ikke tilbage, og hendes første tanke er måske, at Gud er ligeglad, at han ikke har medlidenhed. Hvor anderledes ville hun føle, hvis hun kunne tro, at Gud har sørget for en hjemkomst, der er langt mere tilfredsstillende, end hun nogensinde kunne have forestillet sig, da hun bad!

Hvor lidt ved en mor nogle gange om de trængsler og lidelser, hendes barn måske bliver frelst fra ved at falde i søvn i døden. Når alt kommer til alt er både moderen og hendes søn medlemmer af en uddøende race, og forskellen mellem at dø på slagmarken og at dø senere af alderdom er kun et øjeblikks forskel, når man sammenligner med evighedens uendelige strækning. Det er ud fra dette synspunkt, vi må lære at se på det emne bøn og den måde, hvorpå Gud besvarer vores bønner.

Selve det faktum, at vi beder til Gud, er en anerkendelse af vores tro på, at hans visdom, magt og kærlighed langt overstiger vores egen. Alligevel

glemmer vi ofte dette og føler, at han ikke har imødekommet vores bønner, fordi han ikke har besvaret dem, som vi ville have gjort det, ved at udøve vores egne minimale evner. Vores fordømte livs længde er meget kort. Vi bedømmer præstationer ud fra, om de når modenhed inden for denne korte tid, som vi kender til. Men vi bør ikke bedømme Guds værker ud fra dette synspunkt.

Skriften taler om Gud som værende "fra evighed til evighed" (Salme 41:13; 90:2). Han er ikke nødt til at fuldføre nogen bestemt fase af sin plan inden for vores korte levetid, ikke engang hvis det har at gøre med vores individuelle anmodninger. Hvis vi i dag bad Gud om nogle særlige velsignelser, som ville være i overensstemmelse med hans vilje, og svaret først kom i morgen eller endda i overmorgen, ville vi ikke miste troen på ham, men glæde os, når svaret kom. Gud har også sine "morgendage". Hans dage måles ikke i timer, for de er tidsaldre, og i hans "morgendags" tidsalder, den tusindårige periode med Kristi rige, vil alle de velsignelser, som verden med rette har længtes efter, og som millioner har bedt Gud om, blive udgydt i overflod over menneskeheden. I erkendelse af dette vil folket da

svare: "Dette er vores Gud; vi har ventet på ham ... vi vil glæde os og juble over hans frelse." Esajas 25:9

"Som det er i himlen"

Vi har allerede lært, at Gud ikke vil besvare nogen bøn, der ikke er i harmoni med hans vilje. I den største af alle bønner, Herrens bøn, er dette princip klart fremlagt. Den beder Gud om velsignelser over jordens folk – ikke om alle mulige formodede gode ting, som de måtte længes efter, men om ting, der er i harmoni med hans vilje. "Din vilje ske på jorden, som i himlen."

Hvilken stor frihed har han ikke givet os med hensyn til ting, der er i overensstemmelse med hans vilje! Guds vilje sker i himlen, og det er hans hensigt, at den skal ske på jorden i samme grad. Vi kender selvfølgelig ikke alle de måder, hvorpå Guds vilje sker i himlen, men vi kan være rimelig e sikre på, at det onde, der nu findes på jorden, ikke plager livet for dem i det åndelige rige, vi kalder himlen.

Krig er et onde, der ikke er i harmoni med den guddommelige vilje. Bør vi så bede om fred? Bestemt! Vi kan faktisk ikke bede om, at Guds vilje

skal ske på jorden som i himlen, uden at bede om fred. Men vores bønner om fred bør være i overensstemmelse med Guds plan om at skabe fred, og det er hans riges plan. Han har lovet at oprette et rige, at etablere en regering. Jesus vil være kongen i denne regering. "Regeringen skal være på hans skuldre," skrev Esajas, og "hans regerings og freds vækst skal ingen ende tage." Esajas 9:6,7

Gud ser utvivlsomt med sympati på menneskehedens længsel efter at afskaffe krig. Når den internationale spænding er på sit højeste, og krig synes uundgåelig, føler troende mennesker på begge sider sig tvunget til at bede om fred. De uoverensstemmelser, der truer med at udløse krig, kan måske løses, måske ikke, men vi ved, at der i sidste ende vil være universel og varig fred. Ikke fordi nationernes endelig vil finde en brugbar formel for fred, men fordi "Fredsfyrsten" vil overtage herredømmet over jorden, og bønnen "Dit rige komme" vil blive besvaret.

Kristi regering symboliseres i Skriften som "Herrens bjerg", og i Mika 4:1-4 læser vi, at der vil komme en tid, hvor folket vil sige "Lad os gå op til Herrens bjerg

og til Jakobs Guds hus, så han kan lære os sine veje, og vi kan vandre på hans stier, for loven skal udgå fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem. Og han vil dømme blandt mange folk og irettesætte stærke nationer langt væk, og de vil smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til beskæresakse; nationer skal ikke løfte sværd mod nationer, og de skal ikke længere lære krig. Men de skal sidde hver under sin vinstok og under sit figentræ, og ingen skal gøre dem bange, for Herrens, hærskarers Guds, mund har talt det."

Hvilket vidunderligt program for afvæbning! Det er Guds program, og når vi beder om fred og om, at nationerne skal afvæbne sig, så lad os gøre det med den sikkerhed, at Gud vil høre os og besvare vores bønner i overensstemmelse med sin vilje, som vil være kongeriget. "Han bringer krige til ophør," profeterede David. Salme 46:9

"Ikke mere død"

Sygdom og død er en følge af vores første forældres synd og er blandt de onder, som Gud har lovet at ødelægge. Skal vi så bede om helbred og bede Herren om at redde livet for dem, der står os nær og

er os kære, og som måske er ramt af alvorlig sygdom? Ja, men altid med den forståelse, at vi ønsker, at Herrens vilje skal ske, og med den viden, at det måske ikke er hans vilje at give helbred og liv til dem, vi beder for, før disse velsignelser bliver tilgængelige for alle i løbet af de tusind år, hvor Kristi rige varer.

Vi ved, at alle sygdomme da vil blive helbredt. „Indbyggerne [på den dag] vil ikke sige: Jeg er syg,” skrev Esajas. (Esajas 33:24). Paulus beskrev nogle af velsignelserne ved Kristi rige og skrev, at Kristus vil regere, indtil alle fjender er lagt under hans fødder, og at den sidste fjende, der skal tilintetgøres, er døden. (1 Korinther 15:25,26). Da apostlen Johannes i et syn så Guds rige etableret på den jord, forstod han, at der som følge heraf ikke længere ville være "død, ... og der vil ikke længere være smerte." Åbenbaringen 21:4

Når vi beder om sundhed og liv, skal vi forstå betydningen af denne større foranstaltning, som Skaberen har truffet for at give disse velsignelser, ikke kun til os og vores kære, men til hele menneskeheden, som vil søge dem gennem

ydmyghed og lydighed i løbet af de tusind år, hvor Kristus regerer. Det gør vi, når vi beder: "Dit rige komme. Din vilje ske på jorden som i himlen." Mattæus 6:10

"Fra fjendens land"

Guds veje og de bestemmelser, han har truffet for sine skabninger, er altid meget bedre end dem, der er udtænkt af menneskelig visdom. Vi beder om sundhed, beskyttelse og fred, men hvem har nogensinde tænkt på at bede om, at deres elskede døde bliver genoplivet? Men Gud er i sin plan gået videre end det, vi har turdet bede om. Han har lovet at genoplive de døde!

Hvor mange mødre har ikke haft hjertet knust over tabet af et kært lille barn. En af disse nævnes af profeten Jeremias . Hendes navn var Rakel. Jeremias skrev: "En stemme hørtes i Rama, klagen og bitter gråd; Rakel græd over sine børn og ville ikke lade sig trøste." Profeten fortsætter: "Hold din stemme tilbage fra at græde og dine øjne fra at tåre, for dit arbejde vil blive belønnet, siger Herren, og de vil komme tilbage fra fjendens land." Jeremias 31:15,16

Døden er menneskets største fjende, og det er Guds plan at genoplive alle, der er i dødens "land". Denne store nåde er også inkluderet i vores bøn, "Dit rige komme", for under Kristi rige vil alle, der er i deres grave, i dødstilstand, høre Menneskesønnens røst og komme frem. Johannes 5:28,29

Gendannelsen af mennesket til livet beskrives af apostlen Peter som "restitution", og han fortæller os, at efter Kristi genkomst vil der være "tider med restitution af alle ting", som alle Guds hellige profeter har lovet siden verdens begyndelse. Apostlenes Gerninger 3:20,21

Under vinstokken og figentræet

Mange beder om rigdom eller i det mindste om økonomisk tryghed. Næsten alle føler en vis frygt eller usikkerhed, når de nærmer sig deres alderdom. Vil vi være økonomisk trygge, når vi når en alder, hvor det ikke længere er muligt for os at tjene til livets ophold? Det er forståeligt, at enhver, der tror på Gud og ser ham som en, der elsker og omsorgsfuld, beder til ham om økonomisk tryghed.

Vi ved selvfølgelig, at der er millioner af mennesker i verden, der ikke er økonomisk sikre. Der er også millioner, der bogstaveligt talt sulter og mangler ordentlig mad, tøj og husly. Gud elsker dem alle, og selvom vi ville sætte pris på, at han velsignede os med en mere gunstig situation i livet, er det da ikke bedre at glæde sig over den kærlige forsyn, han har sørget for til alle de fattige og trængende på sin egen tid og måde? Det er det, han har lovet at gøre!

I Guds løfter symboliseres tanken om økonomisk sikkerhed ved ideen om at bo under sin egen "vinranke" og "fikentræ". Profeten erklærer, at alle således vil blive velsignet, og at Guds forsynings e vil være så fuldstændig, at frygt vil blive fjernet, fordi "ingen vil gøre dem bange". Mika 4:4

I Esajas' profeti gives os en lignende forsikring om Guds velsignelser for verden i den kommende tidsalder. Denne Guds profet fortæller os, at de da ikke vil bygge huse, som andre skal bo i, og de vil ikke plante, som andre skal spise, men folket vil længe nyde deres hænders værk. De vil nyde frugten af deres arbejde for evigt, hvis de fortsætter med at

adlyde de retfærdige love i det rige, som da vil herske over verden. Esajas 65:20-25

Dette kapitel af Jesajas profeti viser, at Guds velsignelser i det kommende rige vil blive udgydt over folket som svar på deres bønner. "Før de kalder, vil jeg svare, og mens de endnu taler, vil jeg høre" (vers 24). Dette har ikke været oplevelsen for langt størstedelen indtil nu, fordi hans tid endnu ikke er kommet til at udvide de gunstbevisninger, som de har bedt om, og fordi han ved, at deres oplevelser med modgang vil hjælpe dem til at værdsætte de velsignelser, han vil give dem gennem de evige år.

Når riget er oprettet, vil det være helt anderledes. De velsignelser, som det døende menneskehed længes efter, vil da blive tilgængelige, endnu før de tænker på at bede om dem. "Før de kalder, vil jeg svare." Og når de lærer at bede ham om hans gavmildhed, vil svarene på deres bønner være så virkelige og så øjeblikkelige, at det vil synes, som om de kom, før den bedende havde afsluttet sin bøn. "Mens de endnu taler, vil jeg høre." Esajas 65:24

"Vores daglige brød"

Svaret på bønnen "Dit rige komme" omfatter mange materielle velsignelser, som fromme mennesker i verden sædvanligvis beder om, men så ofte ikke modtager. Vi glæder os over, at tiden nærmer sig, hvor disse legitime materielle velsignelser vil begynde at strømme til "alle jordens slægter", som Gud lovede Abraham. (1. Mosebog 12:3). I mellemtiden er det godt at overveje, hvordan Gud besvarer bønnerne fra sit indvie folk nu, bønnerne fra dem, der har det privilegium at henvende sig til ham som "Vor Fader, som er i himlen".

Disse har mere inderligt end nogen andre fortsat at bede om, at Guds rige må komme. Samtidig har de haft det privilegium at bede Gud om deres egne umiddelbare daglige behov, da Jesus lærte dem at bede: "Giv os i dag vort daglige brød."

Dette er en meget moderat anmodning, og når den fremsættes i den rette ånd, er det en anerkendelse af, at Herren bedst ved, hvad vores daglige behov er, og at vi vil være tilfredse med den forsyning, han finder det klogt at give os. Desuden er det vigtigt for dem, der følger i Jesu opofrende fodspor, at erkende,

at vores åndelige behov er langt vigtigere end de materielle. Brød bruges i Skriften til at symbolisere sandheden, evangeliets sandhed, ordets sandhed, den guddommelige plans sandhed. Gud har lovet at give os rigeligt med dette livets brød, så vi kan bede således med fuld tillid, vel vidende at vores bønner primært er om den åndelige føde, som han har lovet, og derfor i harmoni med hans vilje.

"Som vi tilgiver"

"Tilgiv os vores skyld, som vi tilgiver dem, der skylder os." Denne del af Herrens bøn kan kun udtrykkes oprigtigt af dem, hvis hjerter er fyldt med den samme kærlighed, som fik vores himmelske Fader til at sende sin Søn til verden for at være Forløser og Frelser. Denne kærlighed giver syndere, der har syndet mod Gud ved at overtræde hans love, mulighed for tilgivelse. Han er villig til at tilgive os, men kun på betingelse af, at vi har den rette indstilling i vores hjerte over for dem, der synder mod os. Dette er uden tvivl en prøve på vores oprigtighed.

Gud tilgiver sit folk, fordi han anser, at deres adamiske ufuldkommenheder er dækket af værdien af Kristi forsonende blod. Det betyder, at den, der

beder, er en helhjertet troende på Kristus, hvis accept af Kristus er så uforbeholden, at han har givet afkald på alt andet for at følge sin Herre. Kun sådanne kan gå til Gud i bøn og bede om tilgivelse i Kristi navn.

"Frels os fra det onde"

"Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde." Den første fristelse, der nævnes i Bibelen, var moder Evas. Hun blev fristet af den faldne Lucifer gennem slangen til at overtræde Guds lov. Overtrædelse af Guds lov betegner Skriften som synd (), og ordet fristelse bruges til at beskrive enhver indsats, lokkelse eller fristelse til at synde. Djævelen er den største af alle fristere, og han bruger mange og forskellige midler til at præsentere sine syndige fristelser for dem, han forsøger at lokke væk fra Gud og ind på uretfærdighedens veje.

"Gud frister ingen," skrev Jakob (Jakobsbrevet 1:13). Det betyder, at vi kan stole på, at Gud ikke vil føre os i fristelse, og derfor påberåber vi os denne forsikring i vores bønner.

Hvor håbefuldt er det ikke at sammenligne dette med "Frels os fra det onde". Djævelen, den store

bedrager, har gennem århundreder udøvet sin indflydelse på mennesket, og især på Guds folk, for at fremmedgøre dem fra deres Skaber. Resultatet har været tragisk – en verden, der i høj grad er styret af synd og egoisme – ”denne nuværende onde verden”. (Galaterne 1:4). Men Gud har lovet befrielse fra ”fuglefængerens snare” og fra det onde, som fuglefængereren har skabt i verden. Salme 91:3

Guds løfter om befrielse er af personlig betydning for alle, der følger i Jesu fodspor, for de forsikrer dem om, at Satan ikke vil være i stand til at fange eller fælde dem. Som individer befriede Gud os dagligt fra Satans faldgruber af vildfarelse og synd. ”Herrens engel”, skrev salmisten, ”lejrer sig omkring dem, der frygter ham, og befriede dem.” (Salme 34:7). Hvilket betryggende løfte, og hvor glade er vi ikke for at kunne gøre det til vores eget, når vi beder: ”Frels os fra det onde.”

Der er en endnu større befrielse for Guds folk, for hele Kristi kirke i den ”første opstandelse”, der skal regere med Kristus. (Åbenbaringen 20:4,6). Jesus sagde, at helvedes porte ikke skal sejre over hans sande kirke, og i opfyldelse af dette løfte vil helvedes

porte – dødstilstanden – blive åbnet på vid gab, og alle, der har lidt og døde med Kristus, vil blive frigjort fra døden og ophøjet til herlighed for at regere med ham gennem de tusind år af hans rige.

Kirken har ventet på denne herlige befrielse gennem alle århundreder af denne nuværende evangeliealder. Kristi sande disciple har vidst, at denne befrielse ikke ville komme, før han vendte tilbage. Paulus vidste dette og skrev, at der var lagt en retfærdighedens krone til side for ham, som han ville modtage ved "den dag", og tilføjede, at alle, der elsker Kristi genkomst, ligeledes ville modtage en "krone". – 2 Timoteus 4:8

I Jesu store profeti om denne tidsalders ende – den profeti, hvor han identificerer så mange af forholdene i verden i dag – sagde han til sine disciple: "Når I ser disse ting" – og hans disciple, der lever nu, ser dem – "så se op og løft jeres hoveder, for jeres befrielse er nær." (Lukas 21:31,28). Det faktum, at "disse ting", som Mesteren forudsagde som tegn på, at kirkens befrielse fra denne nuværende onde verden nærmer sig, nu tydeligt kan ses i de daglige nyheder, giver os tillid til, at de sidste tilbageværende af Kristi sande

tilhængere meget snart vil blive befriet, ophøjet til herlighed, ære og udødelighed sammen med ham, og at velsignelserne fra hans meget tilbedte rige derefter vil begynde at strømme ud til en lidende og døende menneskehed.

Vi beder: "Frels os fra det onde", ikke kun fordi vi længes efter at blive fri fra en ond verden, men også fordi vi ved, at svaret på denne bøn vil betyde svaret på vores anden bøn: "Dit rige k e komme. Din vilje ske på jorden som i himlen." Set på denne måde er selv den del af en kristens bøn, der betyder mest for ham, samtidig uselvvisk i sin udformning, da den også omfatter rige velsignelser for hele menneskeheden.

Det er disse bønner, Gud glæder sig over, nemlig uselviske bønner. Gud glæder sig, når hans folk søger individuel vejledning, tilgivelse og åndelig styrke hos ham, men han ønsker også, at de interesserer sig for alle dem, han elsker, nemlig hele menneskeheden. Vi viser vores interesse for hans plan om at velsigne menneskene, når vi beder: "Dit rige komme", for det er gennem dette rige, at han vil give "et festmåltid med rigelige retter for alle mennesker". Det er i dette rige, at døden vil blive

opslugt af sejren, og tårerne tørret bort fra alle ansigter. Esajas 25:6-8; Åbenbaringen 21:1-5

Frem for alt lad os kontinuerligt takke Gud for hans kærlighed, der har sørget for evig glæde for alle. Lad os ikke kun prise ham individuelt i vores bønner, men også fortælle hele verden om hans kærlighed. Fortæl dem, at gennem Kristus er der sørget for, at de kan leve, og at hans rige snart vil give fred gennem "Fredsfyrsten" og sundhed og liv for alle gennem verdens Forløser og Frelser.